

at naar vi tale om kirkelige Sager, saa er en stor Deel af Sønderjylland et Stift, som hedder Slesvig Stift, medens en mindre Deel deraf henhører under Ribe Stift." Det er aldeles forkeert. Den Deel af Slesvig, som den ærede Rigsdagsmand maa tænke paa, naar han vil etablere den usædvanlige Benævnelser „Slesvig Stift", det er den Deel, som forterer under Biskoppen for Hertugdømmet Slesvig; men fra dette maa saa undtages ikke alene den Deel, som hører under Ribe Stift, men ogsaa Bispedømmet Als og Vro. Naar den ærede Rigsdagsmand nu endelig har nævnet mig to kongelige Resolutioner, i hvilke i den senere Tid Udtrykket „Slesvig Stift" incidenter er indkommet, og siger: „Hans Majestæt Kongen har sat sit Navn derunder, altsaa er Benævnelsen Slesvig Stift rigtig", saa siger jeg: det er dog maaskee derfor alligevel ikke ganske rigtigt; thi jeg troer at have oplevet, at en Konge har sat sin Haand under en Resolution, hvor en Mand feilagtigt var kaldet Conferentsraad istedetfor Statsraad; men derfor blev Manden ikke Conferentsraad. I Modsatning dertil vil jeg ogsaa paaberaabe mig nogle Autoriteter, og endogsaa den allerhøieste. I Bestallingen for Biskoppen i Slesvig hedder det udtrykkeligt, at han beskikkes til Biskop i „Hertugdømmet Slesvig". Dersom den ærede Rigsdagsmand vilde komme til Biskoppen over Slesvig og kalde ham Biskop i „Slesvig Stift", saa vilde denne vistnok betakke sig derfor og sige: „jeg har Intet med en saadan Titel at gjøre, jeg er udnævnt til Biskop i Hertugdømmet Slesvig, ikke til Biskop i et Stift, som hedder Slesvig"; og det vilde han have sine gode Grunde for, thi han har Forretninger, som ligge udenfor dette slesvigiske Stift. Hvad det iøvrigt angaaer, at den ærede Rigsdagsmand henviser mig til Oldtiden eller dog til en Tid, der ligger 2—3—400 Aar tilbage, da veed jeg meget vel, at der i den Tid har været Noget, der kaldtes Slesvig Stift; men jeg har kun meent, at i den nuværende almindelige Talebrug bruger man ikke denne Benævnelse, Slesvig Stift, og jeg troer, at man ikke skulde bruge dette Udtryk, naar man, saaledes som Tilfældet er med den ærede Rigsdagsmand, efter de udtrykkelige

Udtalelser, som han brugte, og som er det Æneste, man kunde gaae efter for at opfatte ham — aldeles ikke veed, hvad der forstaaes derved. Naar den ærede Rigsdagsmand f. Ex. vil gaae tilbage til den gamle Kirkeordinants af 1542, saa staaer der vel talt om et Stift Slesvig, men det tages ikke i den Betydning, hvori den ærede Rigsdagsmand tager det; naar det saaledes i Ordinantsen hedder: „Stiftet og Capitlet og Bispedømmet Slesvig", saa sees deraf, at „Stift" her har en ganske anden Betydning.

Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere ved denne Discussion; jeg haaber, at dette kan være tilstrækkeligt. Men da jeg nu engang har faaet Ordet, vil jeg tillade mig et Par Vittringer med Hensyn til det Foredrag, som vi hørte igaar af den ærede Folkethingmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), da jeg i Almindelighed ikke kan dele hans Anskuelser i Henseende til to af ham fremførte Punkter, endog uden Hensyn til den foreliggende Sag. Han sagde nemlig, at vi skulde huske paa, at dette Lovforslag kom til os i Grundlovens og i Landstingets Navn. Jeg troer ogsaa, at det kommer til os i Grundlovens og i Landstingets Navn. Men hvad vil det sige, at det kommer til os i Grundlovens Navn? Hvad har Grundlovens Giver sagt til os angaaende denne Sag? „Jeg har ikke fundet Tiden beleilig, ikke følt Trang til at ordne denne Sag, og overlader derfor til Eder at gjøre det, naar I finde Tiden beleilig og føle Trang dertil." Altsaa dersom vi ikke behandle Sagen, men forkaste den, fordi vi ei finde Tiden beleilig og ei føle nogen Trang til at ordne dette Forhold, saa troer jeg, at vi handle fuldkommen overensstemmende med Grundloven. (Monrad: Det staaer ikke i Grundloven!). Den ærede Rigsdagsmand har fuldkommen Ret; der staaer i Grundloven, at Folkekirkens Forsatning skal ordnes ved Lov; men jeg taler kun om, hvad det vil sige, at det foreliggende Forslag kommer til os i Grundlovens Navn. Naar nu den ærede Rigsdagsmand siger, at Lovforslaget kommer til os i Grundlovens Navn, og dermed vil sige, at fordi Grundloven har sagt det, derfor skulle vi gaae ind paa Ordningen